

FOLK OG LAND

NR. 17 — 11. ARGANG

LØRDAG 26. MAI 1962

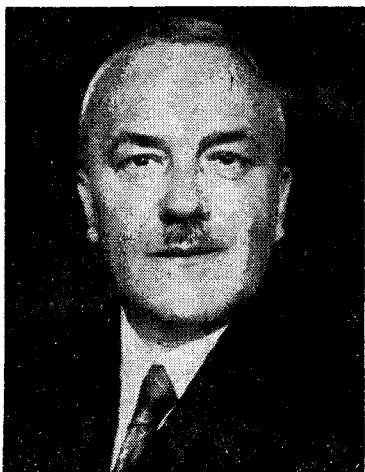
LØSSALG 75 ØRE

Fru Ase Storsæter
Møndalen 21 B

SIEGFRIED:

Sannheten om tysk rettspleie

Professor dr. Friedrich Grimms erindringer fra Weimarrepublikken, gjennom Det tredje rike til bolsjevikjustisen etter 1945.

Dr. Friedrich Grimm

Professor dr. Friedrich Grimm: Mit offenem Visier. Aus den Lebenserinnerungen eines deutschen Rechtsanwalts. Druffel Verlag.

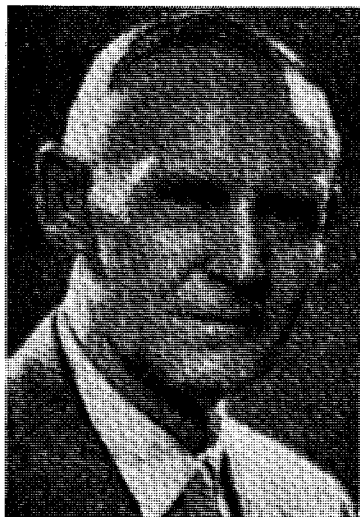
Ovennevnte bok kommer som et utmerket apropos til den hetsfilm om tyske dommere fra Det tredje rike, som fikk så begeistret mottagelse i den samlede norske presse. For her møter en også en tysk jurist, en som ikke bare beretter om Hitler-tiden, men også om den foregående Weimartiden og om de etterfølgende besyn-

derlige rettstilstander som en best kan kalle «Nürnberg-tiden».

Friedrich Grimm var født i 1888 og døde i 1959. Som så mange andre bra folk havnet han i seierherrenes fengsler og fangeleire etter 1945, og det var i denne tid han skrev ned sine erindringer fra et langt liv. Han fikk ikke selv anledning til å foreta den endelige redaksjon av arbeidet, fordi sykdom og senere døden hindret ham, slik at den nå foreliggende bok er en biografi bearbeidet av Hermann Schild på basis av det overveldende stoff Grimm etterlot seg.

Grimm var en virkelig rettens mann i motsetning til så mange av dem som etter 1945 høyrøstet talte i rettens navn. Han hadde også en egenskap som så sørgelig mangler dagens menn på det juridiske område: ridderlighet. Derfor er også bokens tittel, hentet som den er fra den ridderlige tradisjon, «Med åpent visir», særdeles treffende.

Det er umulig i en avis-omtale av denne bok å få

Høyres ALF KJØS

med selv fløten av alle de høyinteressante ting som der berettes til belysning av personer og forhold, så det etterfølgende kan bare bli høyst ufullstendig og springende.

*

Her i Norge, hvor spesielt Nasjonal Samling førte en lang og uavbrutt kamp mot den tyske rikskommissær Terboven, kan det ha sin spesielle interesse å nevne dr. Grimms karakteristikk av Terboven, som han kom bort i under et forsøk på å hjelpe en jødisk jurist som var blitt arrestert på foranledning av gauleiden og som det ble meddelt ham bare kunne komme fri igjen etter bestemmelse av gauleiteren, som ingen annen var enn vår senere motstander i Norge. Grimm sier herom:

«Gauleiter Terboven — en for meg usympatisk type av nasjonalsosialistiske underførere, en av dem som ved overdreven, ofte utøylet opptreden bevirket det motsatte av det vi venter av folkefelleskapet — hørte på meg og slapp Gottschalk fri. Men det skjedde nølende og vel bare av hensyn til meg».

*

RETTSVESENETS UTARTNING

Men for å komme tilbake til rettens og jussens utartning både i det nasjonalsosialis-

(Forts. side 2)

O. K.:

ENTEN — ELLER

Atlantehavssamfund eller tysk «Wiedervereinigung»

Så har da stortinget med 113 mot 37 stemmer om-dannet seg selv fra å være et riksting til å bli et kommuneting.

Å gå tilbake på denne beslutning kan det selvfølgelig ikke bli spørsmål om. Det er bare talemåter. Noen virkelig folkeavstemning blir det nok ikke. Skulle det bli, så blir den maken til de avstemninger som foregår i øst. Det som ligger bak og som bare blir antydnet, er at presidenten for den «frie verden», Kennedy har gitt ordre om dette. Kennedy ønsker å samordne sin katolsk-latinske koloni i syd med sin nordisk-protestantiske koloni i nord til en Rest-europeisk koloni «uten hensyn til rase eller religion».

Desuten må han på en eller annen måte få plassert Restbritannia etter at Storbritannias imperium er oppløst.

Og igjen har det norske storting løpt fra ansvaret og overlevert Norges skjebne i fremmede makters hender. 9. prill var det England som gav ordre. Den gangen er det Amerika.

Det er noen som mener at Fellesmarkedet er begynnelsen til et samlet Europa. Det er det visse ikke. Høyremannen Alf Kjøs, et betydningsfullt medlem av det parti som tror at det skal overta regjeringmakten i 1965, hvis det da ikke går med dette storting som med

Og USA's Dean Rusk — to tjuer på ett Fellesmarked

det i 1939, sier at målet er ikke et forenet Europa. Målet er et Atlantehavssamfund. Det samme sier Rusk, utenriksministeren i USA.

Kjøs: «Et blick på verdenskartet vil understreke at et nærmere samarbeide mellom de europeiske folk er nødvendig for at Vest-Europa skal kunne hevde sin plass i verden og for den videre utbygging av Atlantehavssamfundet».

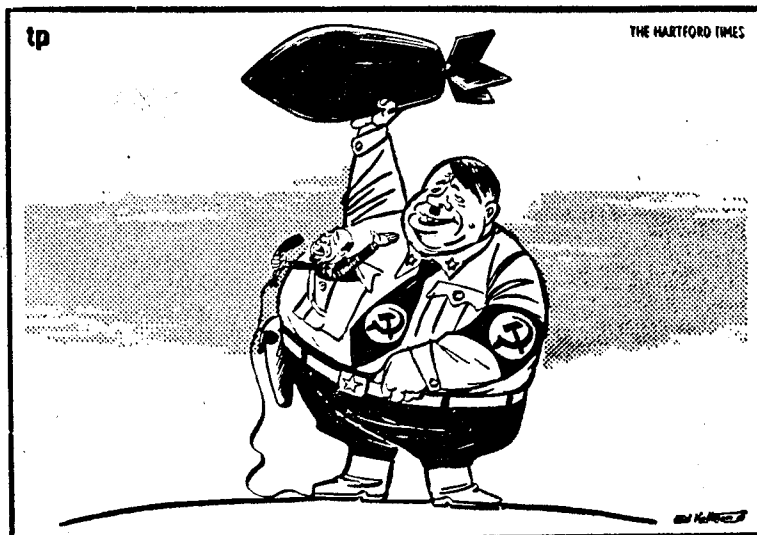
Rusk: «I Vest-Europa har vi oppmuntret til dannelsen av det store fellesmarked med nesten 300 millioner mennesker».

«Fellesmarkedet er ikke bare en realitet, men det vil antagelig bli utvidet ved at Storbritannia og andre euro-

(Forts. side 8)

Den kjente tyske jurist leverer et innlegg i rettssaken i Sveits i 1936 mot jøden David Frankfurter, som myrdet den utenlands-tyske landesgruppeleder i Sveits Wilhelm Gustloff. Frankfurter fikk 15 års tukthus, men ble sloppet løs igjen i 1945.

Slik ser angelsakserne Krustsjov nå!

Sannheten om tysk rettspleie —

(Forts. fra side 1)

tiske Tyskland og enn mere under den flom av overgrep og urett som med varemerket «rett» flommet ut over verden i 1945, så beskjeftiger Grimm seg spesielt med det han kaller «politiseringen av rettsvesenet». Det heter herom bl. a. i boken:

Grimm har kalt politiseringen av rettsvesenet, som satte inn i alle de land som hadde deltatt etter slutten av første verdenskrig, for «vår tids store sykdom». Dens særpreg er det at den normale strafferett som er bestemt til bekjempelse av alminnelige forbrytelser, blir benyttet til personlig å ramme politiske motstandere.

Det er sannelig ikke vanskelig å se slektskapet mellom det såkalte «retts»-oppgjør i Norge og de forhold Grimm beskriver her:

«Disse prosesser trer utad frem som alminnelige prosesser

ser i den alminnelige strafferett, som bedrageri-, underslags-, korrupsjonsprosesser av enhver art, men man visste at det vesentlig dreiet seg om å diffamere en politisk motstander som gemen forbryter. Den tyske offentlighet fattet snart at disse prosesser bare var skueprosesser, at det stod politiske krefter bak og at det ble forfulgt politiske mål. Den skadelidende part var alltid den tyske rettspleie, for dens anseelse ble rystet».

Disse tilstander fra Weimarrepublikkens tid, som dengang ingenlunde ble holdt frem i filmer og aviser, klarte heller ikke Det tredje rike å befri seg fra. Det heter herom i boka:

«Det var en bitter skuffelse for Grimm at også etter 1933 gjorde de samme tendenser seg merkbare: at man trodde å kunne lage, om ikke politikk, så iallfall propaganda med retten.

Under hovedforhandlingene gav van der Lubbe, som under forundersøkelsene utførlig hadde skildret det som foregikk, og hvis skildring dengang også ble bekreftet av vitnene, ingen ytterligere forklaring, men holdt vedvarende hodet senket slik at han gjorde inntrykk av å være sinnsforvirret. Legene, som stadig hadde ham under observasjon i fengslet og under rettsforhandlingene erklærte enstemmig at det dreiet seg om en ren forsvarstaktikk.

Den kjente tyske jurist forteller at retten, nøyaktig gikk inn på de verserende rykter, for eksempel historien om «den underjordiske gang», som legendedikterne i Paris meget behendig hadde laget på bakgrunn av eksistensen av en oppfyringskanal mellom riksdagspresidentens palais og riksdagsbygningen og den kjennsgjerning at Göring kort før var flyttet inn i palaset. Det heter i boken:

Med sann englelig tålmodighet anstrengte riksretten seg for å oppklare dette. Det fantes virkelig en underjordisk oppfyringskanal mellom riksdagsbygningen og det på den annen side av gaten liggende palais for riksdagspresidenten. Begge bygninger hadde et felles oppfyringsanlegg. Kanalen var tilgjengelig for personalet som hadde med fyringen å gjøre. Riksretten foranstaltet en befaringsbegav seg med anklagede og samtlige deltagere i prosessen ut fra riksdagsbygningen, hvor forhandlingene dengang fant sted, gjennom oppfyringskanalen under gaten inn i det overforliggende palais for riksdagspresidenten. Det fantes bare denne dør og den førte umiddelbart inn i portnerens boligrum. Han og hans frue ble edfestet og forhørt som vitner. De gjorde et rolig, troverdig inntrykk, var begge gamle sosialdemokrater og hadde i mange år utført portnertjenesten. Deres utsagn lot ingen tvil tilbake: 'Skulle noen ha kommet gjennom her? Vi var hjemme om aftnen alle sammen. Hvis noen skulle ha gått inn eller ut gjennom kanalen, hadde de måttet gå gjennom vår stue hvor vi satt. Vi så ingen'. Alle innen- og utenlandske journalister, gjester, observatører, som lik meg deltok i denne befaringsbegav seg om at det åpenbart var sannheten. Vi hadde jo alle gått den samme vei. Man kunne ikke forlate gangen på annen måte enn gjennom portnerfolkens bolig».

Grimm omtaler hvorledes det under prosessen kom frem sterke indisier mot van der Lubbes 'kommunistiske medanklagede Torgler og de to bulgarer Dimitroff og Popoff. Torgler var den siste som hadde forlatt riksdagsbygningen før brannen, og de to bulgarer hadde uttalt seg meget uforsiktig på en offentlig restaurant. Imidlertid fant retten ikke dette tilstrekkelig til domfellelse og de ble alle tre frikjent.

Om van der Lubbe heter det bl. a.:

Rigsdagsbrannen

FOLK OG LAND har ved en rekke anledninger beskjeftiget seg med riksdagsbrannen i Berlin, og det tør derfor ha en spesiell interesse hva denne selvstendige og bunnhederlige tyske jurist sier om denne sak, som han hadde anledning til å følge på nært hold. Det nevnes i boken hvorledes de skjerpede motsetninger mellom øst- og vestmaktene på den ene side og det nasjonalsosialistiske Tyskland på den annen førte til at det ble en ren legende dette at det var Hitler og hans parti som selv hadde satt fyr på riksdagen. Grimm hevder at det ikke ble en legende slik rent av seg selv, men at det stod en organisasjon bak:

I Paris var i hine uker blitt siftet en 'Ligue internationale contre l'antisemitisme', som avkortet kalte seg 'Lica'. Denne organisasjon — åpenbart utrustet med betraktelige pengemidler — gjorde seg straks til bærer av propagandaen om riksdagsbrannen. I spissen for den stod en viss Bernhard Lecache, en ukrainsk jøde fra Odessa. Lecache hadde allerede i noen år drevet en høyst aktiv politisk propagandasentral, som leilighetsvis til og med skal ha fått midler gjennom den tyske ambassade i Paris for antipolske formål. Med Hitlers maktovertagelse var Lecache gått over i den antityske leir, og han presterte nå et maksimum av propaganda mot Hitler.

Av spesiell interesse er det å notere seg at denne ukrainske jøde i et tidsskrift

han utgav 'Le droit de vivre' senere ganske åpent forkynnte parolen

'Hitler vil ikke ha krigen, men vi skal tvinge ham til den'.

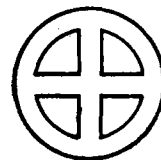
Om prosessen mot nederlenderen van der Lubbe, som Grimm fulgte som observatør, skriver han:

«Aldri har det for offentligheten i inn- og utlandet, vært ført en prosess med så utvilsom uavhengighet for rettspleien, og aldri har denne et regimes korrekthet blitt lønnet med en slik flom av bakvaskelser. Det var åpenbart Hitler om å gjøre med denne prosess å gjøre det klart for all verden at Det tredje rike var en rettsstat og ville forbli det».

Grimm var av den tyske statssekretær Funk blitt oppfordret til å følge prosessen som observatør og Funk sa ham at «Hitler ønsket at prosessen skulle føres så korrekt som mulig. Man hadde intet å skjule, hele sannheten om riksdagsbrannen skulle klarlegges».

Grimm omtaler hvorledes det under prosessen kom frem sterke indisier mot van der Lubbes 'kommunistiske medanklagede Torgler og de to bulgarer Dimitroff og Popoff. Torgler var den siste som hadde forlatt riksdagsbygningen før brannen, og de to bulgarer hadde uttalt seg meget uforsiktig på en offentlig restaurant. Imidlertid fant retten ikke dette tilstrekkelig til domfellelse og de ble alle tre frikjent.

Om van der Lubbe heter det bl. a.:

Bernhard Haarde

Jag har den tunga plikten att meddela: **NORDISKA RIKSPARTIETS SEKTIONSLEDARE FÖR ISLAND, — BERNHARD HAARDE, — HAR FALLIT!**

Haarde föddes den 31 januari 1938. Han var en av de modiga och ärliga män som samlas i Nordiska Rikspartiet, för att föra den nationella socialismens ideer vidare i vår tid. Haardes vilja och energi betydde mycket för den sak vi alla betrakta som helig.

Haarde var en av de allra första prenumeranterna på Nordisk Kamp, vid starten 1956. Den ständiga korrespondensen mellan oss, gav mig en helt klar bild av denne unge hängivne kämpe og nordbo.

Han var också en av de förste, att ivrigt hängä sig åt den 1961, över hela Norden, organiserade nationella kampen. Ingen kunde vara uppgiften, sektionsledare för Island, mer vuxen än Bernhard Haarde.

Nära nog 200 medlemmar värvade Haarde till Nordiska Rikspartiet på Island. Välordnat kom varje vecka nya medlemsanmälningar till sekretariatet i Stockholm.

Bland våra fotografier om verksamheten är många från Island. Haarde lät ofta genomföra demonstrationer och kampmöten. ALLT för vår idéns seger!

Till 1962 startade han, och hann utge ett nr. av den första nationalsosialistiska tidningen på Island sedan 1945, som gavs namnet

att de hadde full talefrihet. De gjorde

en bruk av den som når det gjelder bulgareren Dimitroff må betegnes som missbruk. Som følge av denne helt uhindrede frihet til å spørre for de anklagede (noe som skilte seg fra forhandlingene for Nürnbergdomstolen) kunne

(Forts. s. 7)

«Fritt Europa», organ för Nordiska Rikspartiets Islandska sektionen.

SÅ BLEV DA OCKSÅ HAARDE DEN FÖRSTE SOM FÖLL.

BERNHARD HAARDE, när vi en gång står inför den slutgiltiga segern, så skall vi känna det som om Du stod mitt ibland oss. Tusende och åter tusende kamrater över hela Norden känner det, som Du kände. Vi är liksom Du, besjälade av viljan till kamp och åter kamp OCH INGENS OFFER SKALL VARA FÖRGÄVES!

Med de nordiska fanorna och den nordiska solhjulssymbolen sänkta vid Din bår ger vi åter varandra löftet ATT KÄMPA TILL SISTA BLODSDROPPEN OCH SISTA ANDETAGET FÖR DEN IDE-LOGI VI TROR PÅ!

Stilla, segerlarm och liv som sjuder!

Kom, du högtidsfrid! Sorgens stora, djupa harpa ljuder över storm och strid.

Våren tänder varmt i skyarna sitt bloss, men i mörka, kulna gravar kallna stoftens av de taprade, de fallna som har räddat oss.

Minns det, ni, som i de trygga husen

bryta lugnt ert bröd, eder ro är köpt med pris av tusen tappra hjärtans död!

Öppna bladen, hävd, för bragdens gyllne text!

Bonde, du, som gläds åt åkerns gröda, minns, att det är blodet av de döda som gav sådan växt.

Ja, det är de fallnas kalla händer, som på blanka svärd

lyfte landet högt bland fria länder.

Viska, andevärld, att ett folk står fritt vid deras gravars rand!

Stora sus i skogar, hundramila, vagga inn i evighetens vila dem som frälst sitt land

(JARL HEMMER)

TACK FÖR ALLT BERNHARD HAARDE.

Göran Assar Oredsson Nordiska Rikspartiets ledare

✱

Till ny sektionsledare för islandska sektionen av Nordiska Rikspartiet har utnämnts Jon Holm.

MAX MANUS:

— Jeg er lut lei atombomber, krig og politikk. Tenk hvor deilig det måtte være å sette av en ladning god gammel plastikk som kunne sprengte bort alt som het politikere fra jordens overflate uansett hvilket parti eller land de tilhørte. (Dagbladet 8. april 1960).

FOLK OG LAND

UAVHENGIG UKEAVIS

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig
ALEXANDER LANGE

Bitre frukter.

Vi nærmer oss igjen 7. juni, og selvom det er blitt påfallende stille om dagen etterhvert som årene går, så bør den dog nettopp nå gi foranledninger til refleksjoner.

Det var i sannhet en krank skjebne Norge led i 1905. Så megen begeistring, så megen ekte nasjonalfølelse, så megen selvhevdelsestrang bortkastet, ja, direkte smidd om til nye lenker ved hjelp av et nedrig renkespill, som bragte oss et uverdigg og skjebnesvangert avhengighetsforhold til kolonimakten England istedenfor unionen med et folk som ihvertfall var våre nærmeste frender.

Mere og mere har forståelsen våknet i det norske folk for at det i sannhet intet var å juble over det som hendte i 1905 når en tenker på resultatet i historisk målestokk. Det Norden som med denne norsk-svenske union som bakgrunn hadde en sjanse til å finne sammen i en virkelig og sterk politisk enhet, ble brutalt kløvet fra Tromsø til Halden. Vel var ikke unionen hva den burde og kunne ha vært, vel søkte menneskene av samme blod det som skilte istedenfor det som samlet, og vel la partipolitikernes maktbegjær og uforstand sin klamme hånd også over dette broderskapet, men i all denne politiseringen, all denne unødige broderstriden, bevarte vi jo tross alt vår nordiske og også vår norske selvrespekt.

Hvor står vi så idag etter å ha lekt suveren stat i 57 år? Det er i sannhet en dyster utvikling å se tilbake på. Mens det Sverige vi skilte lag med har klart å bevare ikke bare freden og selvstendigheten, men også en faktisk storhetsstilling i nasjonenes kamp for tilværelsen, og har maktet å følge med både i den industrielle utbygging og i kulturell innsats, har Norge sunket ned i avhengighet på alle områder, noe som partipolitikernes store ord ikke formår å skjule lenger.

Vi er blitt et etterliggende engelskventdt rederland, som har forsømt den industrielle utbygging til fordel for øyeblikkets lettkjøpte gevinst i sjøens viserguttjeneste for andre, vi er blitt en markspist jolle i den britiske sjørøverskutens kjølvann, vi har ødet vår nordiske arv, vi har gjort oss avhengig av allehånde internasjonale konjunkturer og internasjonale kapitalmanipulasjoner, vi lever på et grusomt selvbedrag, og vi går visselig undergangen i møte hvis vi ikke kan manne oss opp til den virkelig nasjonale selvstendighetskamp: kampen mot trelleånden, kampen mot viserguttånden og kampen for nordisk tro, nordisk selvhevdelse og nordisk politisk enhet — slik at Norden i tidens fyld som én blokk kan delta i et utvidet europeisk samarbeide.

Bare et virkelig, nordisk 7. juni kan redde oss bort fra de vildende veie vi slo inn på for 57 år siden, de veier som førte oss inn i det nasjonale trelleforhold til England, som våre politikere, og dessverre en stor del av det norske folk ellers, er blitt for avstumpede til engang å skamme seg over.

Isteden er en opptatt av å redde hele den øvrige verden og alle slags svarte og gule folk, som visselig ikke har så megen hjelp og utvikling behov som det norske, fordi de tilsynelatende har bevart sin nasjonale og rasemessige selvhevdelsestrang, mens vi har nådd bunnen i vår mammonjakt og vårt nordiske forrederi.

Vi skal nå tydeligvis drukne vår nasjonale skam i et anonymt «europeisk fellesskap», som visselig intet annet og mere er enn en ny form for storkapitalens internasjonale. Men selv dette godvillig å vandre opp i knappestøperens skje, kan vi ikke manne oss opp til på egen hånd. I månedsvis har en så å si samlet presse tutet oss ørene fulle med de velsignelser som vil følge i Fellesmarkedets spor: det materielle overflødigshorn vil åpne seg og med denne velstanden vil også følge en ny

Knud Nystuen med Pekkka og Lisa

I Aftenpostens aftennummer for 16. mai 1962 finner vi under «Lesernes mening», side 7 følgende innlegg om «Pekkas død»:

Innsenderne Lege og E. S. bør få tak i Berlingske Tidende for 15. april, de vil da få se et bilde av hr. Manus stående i beskyttelse bak en bil med geværet i skuddstilling på motorkassen, mens Pekkka rusler på alle fire. Historien om «å gå mot skytteren i sinne og på to ben» er nok litt for laget. Få tak i avisen og se på fotoet, så vil legen og E. S. og mange andre føle avsky for bjørnedrapet. A. Lund.

Men dette vil nok ikke Max Manus ha sittende på seg. Han har over flere spalter i AFTENPOSTENS morgennummer 21. mai gitt en ny skildring av «da jeg måtte skyte Pekkka» etter først å ha anført:

Deres avis har tatt inn forskjellige innlegg angående avliven av Pekkka, og i aftennummeret for 16. mai er det et innlegg underskrevet A. Lund som jeg føler er direkte injurierende.

At jeg skulle ha stått i beskyttelse bak en bil med geværet i anlegg på motorkassen da jeg skjøt Pekkka, finner jeg forsåvidt ville ha vært meget fornuftig bortsett fra at

og høyst nødvendig oppblomstring av norsk ånd og kultur, sier de som forstår seg på det. Men naturligvis bare hvis England vil. Hvis ikke, så får vi heller gi avkall på hele den petersenske herligheten og fremtidsslykken, sier vår høyst vestvendte utenriksminister, sier knallpatriotene i VG, og sier alle de andre folkets hyrder uten å blunke, uten å skamme seg, uten engang å forstå hvor avgrunnsdypt de og vi med dem er sunket på disse 57 årene.

Men det som lever på bunnen av de norske hjerter som ennå ikke er blitt til sten eller gull, er håpet om et virkelig 7. juni. Et 7. juni da et nordisk Norge bryter lenker, bånd og tvang og vender tilbake til sin egen stamme. Til det Norden vi har forrådt så mange ganger for engelsk gull til norske skipsredere, og ellers for vennlige skulderklapp til de politiske lakeier, som på Englands bud bragte oss bl. a. krig og okku-

Staten mot Olav Reppen

Ved Brønnøy Herredsretts «landssvik»-dom av 25. juni 1946 ble Olav Reppen, Brønnøysund, dømt bl. a. til en inndragning av kr. 100,000,—. Pengene er i det Herrens år 1962 ennå ikke inndrevet. Påtalemyndigheten ved h.r. advokat Axel Ramm, som vil være våre lesere bekjent fra IDUN's aksjon for å få underkjent frontkjemperbarnas forskningsteknisk klart gyldige poliser — gjorde bl. a. gjeldende at selvom dette krav mot Reppen foreldes på 10 år, så foreligger foreldesavbrytende «ERKJENNELSE», særlig i et telegram fra Reppen. Dessuten hevdet Ramm at DISPOSISJONFORBUDET i Kgl. resolusjon av 12. juni 1945 for all fremtid gjorde Reppens overdragelse av hans forsikringspoliser til mor og hustru UGYLDIGE — poliser «tegnet under krigen for penger tjent under krigen».

Olav Reppens prosessfullmektig o.r.sakfører Tore Sinding-Larsen ga en selvløsende fremstilling bygget på dokumenterte fakta og uforfalsket, upolitisk lovkynighet av høy klasse: — Disposisjonsforbudet er bortfalt. Dets motiv i 1945 var å «oppspore og sikre» vedkommende midler. Har lovgiveren tenkt seg at det var behov for disposisjonsforbud for dette personkompleks fra 1945 til 1958?

det ikke er riktig. Men at innsenderen og — som han sier — mange andre med ham føler avsky for bjørnedrapet, må utelukkende bero på manglende opplysninger om situasjonen slik den var. Eller er det noe annet som ligger bak? Det første anonyme brevet jeg mottok etter avliven av Pekkka var kort og godt: «Menneskemorder og dyremorder». Det gir kanskje grunn til eftertanke.

Manus forteller så at han har «hatt mange ubehageligheter etter hendelsen, mest i form av anonyme brev», men har også en liten solstrålefortelling å berette, nemlig et brev fra Knut Rom, «en som vet hva han snakker om», og som takker Max Manus for «resolutt og riktig opptreden». Og så får vi altså tilslutt en meget lang beretning om hvorledes det hele gikk til.

Men det har vi jo fått dramatisk berettet av bjørneveideren selv i aviser og i radio tidligere.

Hva bildet i Berlingske, som Lund nevner, og som Manus ikke nevner, angår, så viser vi til FOLK OG LAND's nr. 15, hvor det er gjengitt.

pasjon i 1940 og «landssvikoppgjør», ikke med seg selv men med de virkelige patrioter i dette land, i 1945.

Vil dagen komme? Eller må Norge gå under?

Justitiarius Terje Wold til Ramm: — Er altså staten her av den mening at disposisjonsforbudet gjelder — i motsetning til Erstatningsdirektoratets tidligere sjef Gulbranson's brev? — Ramm: JA.

Sinding-Larsen: Reppen hadde fått tilbake disposisjonsretten over sine poliser! Det er ikke noe usedvanlig i at en mann oppnevner sin mor og sin kone som begunstiget.

En foreldesavbrytende erkjennelse overfor et domskrav — hvis en sådan etter loven overhode kan skje — må gi forpliktelsen et vesentlig nytt innhold. Ifølge h.r. dommer Stub-Holmboes kommentarutgave av Foreldelsesloven, side 156-58 antas foreldelsesfristen ubønnhørlig for statens domskrav og kan neppe avbrytes! Det omtalte telegram avbrøt ikke fristen. At Reppen ser statens tvangsmakt som en realitet og søker å manøvrere innen lovens ramme er ingen erkjennelse som avbryter foreldelsen. Utlegget i polisene var blitt opphevet i medhold av tvangsfullbyrdslovens paragraf 99.

Wold: — Var ikke politimesteren i Helgeland (Børge-Ask) oppmerksom på denne paragrafen. Sinding-Larsen: — Det ser ut til at myndighetene stadig var uoppmerksomme.

Justitiarius Terje Wold: — Alle krav her i landet må følge tvangsfullbyrdsloven.

Høyesterett var i saken satt med nuværende justitiarius, tidligere justisminister og medvirker til de av staten stadig påberopte landssvikanordninger — Terje Wold.

Dessuten deltok dommerne Bendiksby, Eckhoff, Gaarder og Roll-Mathiesen.

Uten sammenheng med kjernen i denne sak, som er det legale innhold av erkjennelse og foreldelse, må FOLK OG LAND som registrator av OKKUPASJONSOPPGJØRETS onde eiendommeligheter referere fra den juridiske begavelse, inspektør Olav Reppen's brev til Justisdepartementet av 14. august 1953:

— «Jeg er nå blitt påvist ting i dommen av 1946 som synes helt uholdbar og som jeg gjerne vil få nevne. Jeg siterer dommen: — «Da hans forhold rammes av strl. 86 blir han å dømme uansett om hans forhold er straffritt etter folkeretten». — I tiltalebeslutningen som den forelå for retten står: — «Efter krigen begynte han høsten 1940 på tyskarbeide».

«Efter dette må jeg ta under overveieelse å søke saken gjenopptatt dersom det ikke kan komme istand en mindelig ordning».

Olav Reppen tapte saken. Namsrettens dom blir å fremme. ALEXANDER LANGE

Hans Egede-Nissen:

Pastorale erindringer

II.

Den menneskelige evne til å erindre og minnes er et mysterium. Den fremadskridende vitenskapelige erkjennelse og kunnskap står hjelpeløs fast overfor det faktum at vi mennesker greier å lagre opp f. eks. fortidens handlinger og ord i visse centra av den grå hjernebark til glede, respektive sorg for fremtid og ettertid. En kjent spiritualist-materialistisk amatør-filosof ved navn ingeniør Christian Sandbeck har gitt til beste en interessant hypotese som i korthet går ut på at hjernen, rettere sagt visse centrer i hjernebarken, må lignede med lydbåndopptageren, kjent fra radioindustrien, som fester alle lydbølger til magnetiserte bånd, som kan oppbevares og spilles atter og atter. Da hjernen ifølge fine analyser står under en svakstrøms-elektrisk spenning er det meget som taler for at Sandbecks hypotese eier et korn av realitet.

Så får jeg da fortsette å spille opp igjen noen av de lydbånd som er arkivert i min hjernebilde.

Som i radioteknikken kan det selvfølgelig forekomme «tekniske feil». Alt menneskelig er underlagt den livslov som Heisenberg kaller «usikkerhetsrelasjonen» og som Cicero formet slik: Det er menneskelig å fare vill.

Jeg vil med en gang tilstå at jeg religionsfilosofisk har pendlet mellom 1). en monisme som i den kosmiske totalitet så et integrert skaperverk av Gud, hvor det onde altså var en del av Guds ufattelige byggverk sett under utviklingens og evolusjonens evig gyldige lov som Goethe har gitt et så poetisk uttrykk for i Faust, der dr. Faust spør Mefisto hvem han er. Mefisto svarer: Jeg er en del av den kraft som alltid vil det onde, men stedse skaper det gode.

WILDENVEY

HALLESBY

Ingen ofre, intet martyrium, ingen nederlag er forgjeves; og 2). en kristelig-jødisk dualisme som med religionsstifteren på indo-europeisk område Zoroaster - Zaratoschtro ser skaperverket, inklusive eksistensen, under synsvinklen av en gigantisk kamp mellom lys og mørke, ondt og godt, et dobbelt urvesen i skikkelsen av Ormuzd — Ahura Mazda og Ahriman — Anghro Mainjus. Dette zend-avesta herskerord betyr noe slikt som den onde ånd, djevelen, men likesom i asatroen Ragnarok, gude-mørket, ender med en lovsang til den gode Gud i Gimle, allfaderen, som skinner fagre enn solen, fra hvem en ny menneskeslekt skal komme — «Da kommer den mektige, overfra, han som råder for alt», heter det i vølvens spådom i den eldre Edda — så heter det også i Zoroasters lære — also sprach Zaratustra, som Nietzsche forkynner, at i nevnte jättestrid mellom lys og mørke skal Ormuzd — Ahura Mazda — lysånden seire, Ahriman forsvinner, menneskene blir salige og lykkelige, blir gjenomsiktige åndsvesener.

Vi er her som det vil forstås inne på metafysikkens dunkleste og vanskeligste felt, som theologene med et gresk ord kaller theodikeerne, et tema som utallige filosofer har fått grå hår i hodet av, et sant tankekors. Før man vet ordet av det, er man oppe i en endeløs diskusjon om menneskets ansvar, vilje- og valgmuligheter. En sann circulus vitiosus, en evig ringsgang i skodde og skuggeskrivernes triste myrer og mosegrodde strøk. Ja, meget fromt nonsens er tenkt og skrevet udi denne materie — lutter lapperi, sa Holberg. Etter mitt skjønn gir den tyske filosof Immanuel Kant det gyldige svar.

Det hører ikke hjemme i denne sammenheng, men la gå:

Ved å søke å løse slike metafysiske problemer - forløfter man seg og innvikles i motsigelser, cirkelens kvadratur. For menneskets teoretiske forstand er inkompetent som dommer i slike ting.

Det var på dette felt en halvstudert røver som Ole Hallesby gjorde sitt livs saltomortale som sjaman. For tingene kan hverken bevises eller motbevises. Det er alt. Det eneste jeg vet er at jeg intet vet sa Sokrates.

Nu må ingen tro at de nevnte problemer lå for tungt på våre unge teologiske skuldre. Studiet artet seg mest som filologisk flisespikkeri og automatiske notater av forelesninger. At filologien måtte spille en viss rolle er klart, når betenkes at de viktigste kilder til jødisk og kristen religion er skrevet på gresk og hebraisk. Gresk er et vidunderlig indo-europeisk sprog. Sammen med sanskrit og gammelkeltisk har vi i gresk herlige katedraler av uforgjengelig skjønnhet og lovmessighet, jeg stadig beundrer enten jeg finner dem i Homers Illiaden, i sanskrit i Vedahymnerne eller i gammelkeltiske innskrifter. Verbalbøyningen i disse indo-germanske dialekter er et kunstverk når man husker at disse folkene, grekere, arier og kelter opprinnelig var nomader på naturstadiet og ruslet rundt med sine buskaper omkring Karpaterne, den ungarske og den sydrussiske steppe. Her stappet også våre forfedre omkring. De drog først nordover til goternes land, Gotland og Götaland eftersom innlandsisen brånte bort og beitet ble brukbart nordover.

I gresk hadde vi professor Alf Torp. Det sier alt. Hans vakre klassiske hode og gestalt var en opplevelse. Under hans kateter syntes vi at vi ble dus med Sokrates, Platon og Aristoteles, Xenofon og hva de heter de store ånder i gresk oldtid. Torp var den store sprogmann og en uforglemmelig lærer. Han førte oss inn i en verden som var ukjent for de fleste av oss, for det gamle klassiske gymnasium var — takket være proletær misunnelse og massetoskenskap opphevet av et storting, som således har stor skyld i at Norges intellektu-

Dødsdans i Prag

En roman om pragerrevolusjonens dager i 1945

av OLGA BARÉNYI

(Oversatt av ODD MELSON)

XXII.

Emil blir igjen en liten stund i studio. Han er ikke glad over at han ble seirherre i denne duell. Martin er hans venn. Martin var hans venn. Uten ham ville han ha omkommet hundrevis av ganger. Dog takknemligheten, takknemligheten er en småborgerlig følelse. Partiet kjenner ingen takknemlighet. Man må tjene det, ellers intet. Martin forrædde seg da han så hurtig, altfor hurtig hevdet at han innså alt. Han har slett ikke innsatt noe, svindle ville han, gjøre mytteri, kjempe på egen hånd.

Partiet stoler ikke på noen. Kameratene har alltid mistrodd Martin. For det første er han ingen proletar. For det annet — er han virkelig tsjekker? Ingen har riktignok kunnet bevise noe annet hittil. Det er bare antagelser, men nu, under den avgjørende kamp må enhver antagelse betraktes som bevist kjennsgjerning.

Og Emil løfter av telefonrøret. Ennu en gang nøler han. Nei, personlige følelser må nå tre tilbake. «Ja», sier han inn i munnstykket. «Gi meg kommandanten! Er det deg, Jaroslav?» — «Ja, det er meg, Emil». — «Pass på, Martin må ikke få forlate kringkastingshuset!» — «Hva?» — «Nei, foreløpig bare en ganske liten mistanke. Arresteres uten å vekke oppsikt, men forsiktig, det er ikke så lett å gripe Martin! Og behandl ham anstendig, forstått? — Nei, intet forhør, jeg vil selv snakke med ham senere, nu har jeg ikke tid.

ØVERLAND

— Men nei, det er virkelig intet, det er bare noe småtteri som må oppklares. Og bring meg noe å spise, men straks, hva? — Hva sier du? — Nei, piker har jeg ikke bruk for nu. Eller — for min skyld kan godt en vakker pike bringe meg maten, så meget bedre smaker den.

FLUKTEN.

Den lange gangen er helt tom, alle dører står åpne og samtlige rum er også tomme. Grå regndråper trommer på vinduene. Ellers hører man intet, ingen stemmer, ingen skudd og ingen dødsralling.

Michaela merker til å begynne med slett ikke forandringen. Hun kaster vadmelsskappen over skuldrene og løper. Ganger, trapper, rum, alt er tomt. Langsomt kommer hun til seg selv igjen og forsøker å riste av seg det forfrdelige. Hvorfor plutselig denne stillhet? Hun har en følelse av at hun drømmer. Ofte har hun hatt slikt angstdrømmer hvor hun flakket om i mennesketomme gater. Hun måtte stadig videre, men visste ikke hvorhen. Hva vil hun? Hvem søker hun? Endelig begynner hjernen å arbeide igjen etter å ha vært lammet av det grufulle. Hun må finne mannen, Martin eller Novák. Hun må advare ham.

En truende torden kommer nærmere og nærmere. Det er fly. Mange fly må det være. Det er derfor det er så stille, det er flyangrep. Vinduene klirrer mere og mere, en pipende lyd suser nedover, et nedslag får hele huset til å skjelve. Gulvet gynger og vakler, Michaelas lette sommersko løper over knasende glass. Videre! Videre! sa hun høyt til seg selv. Det er bare en jammerlig lalling som straks dør bort bak de klaprende tenner.

Endelig mennesker! Hallen er full av sittende og liggende mennesker. Menn sitter, kvinner og barn ligger rundt omkring — og alle er døde, alle er døde —

Michaela hører et hyl, det er et dyrisk klagerop, nei, det er hennes egen stemme. Det surrer på ny derute. Flygerne er fortsatt der, de bringer døden, nei,

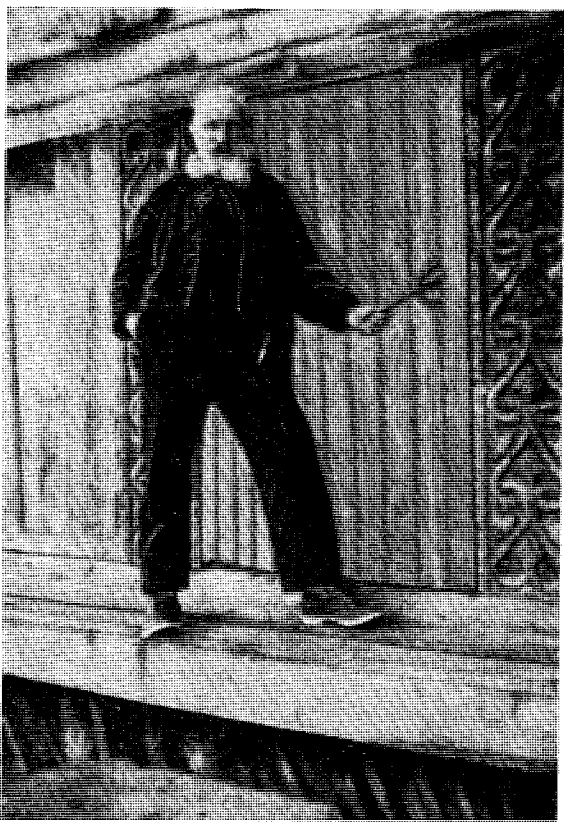
(Forts. side 6.)

En artikkelserie av Alexander Lange:

Dramaet på Syrebekkestøylen

Feilaktige dommer for «drap» som må revideres

Torgeir Lognvik ble nektet å komme til sin av Hjemmefronten i Rauland myrdede fars begravelse. Sabotørens aksjon i Lognviksaken var stridende med Hjemmefrontens og SHAEF's DIREKTIVER.

Halvor T. Lognvik som ble skutt ned av Hjemmefronten under arrestasjonen av Johans

VIII

Denne fremstilling søker å gi Syrebekksaken slik som den faktisk og retslig antas å være. Det fjernstyrte politiske hat og nedslupne illegale agents virksomhet medførte i disse fjellbygder og i dette sakskompleks en rekke tragedier. Det opprørende drap på bonde Halvor Lognvik, skutt ned den 9. mai 1945 i våronna på sin egen åker i Rauland. Dramaet på Syrebekkestøylen i Rauland som kostet to sabotører livet, den tapre professor Tronstad og hans trofaste venn G. Syverstad. Dette resulterte — som leserne har sett — i to gale og dypt urettferdige dommer for drap mot Johans og Torgeir Lognvik.

Ondets rot ligger formentlig i en oppagitert begrepsforvirring om, for eksempel: NØDVERGE, KRIG, OKKUPASJON, BEVIS, LOVLIG MYNDIGHET PÅ OKKUPERT OMRÅDE, o.s.v. — Det fremgår av sakens akter at denne ondartede — og ennå eksisterende! — begrepsforvirring ga seg barbariske utslag. Den på politisk basis innesperrede lensmann Torgeir Lognvik ble nektet å komme tilstede i sin fars begravelse. Vi siterer fra dokumentene:

«Herr politimesteren i Telemark, Porsgrunn.
Saki gjeld: Søknad um permisjon.

Underskrivne fange nr. 103 søker med dette um permisjon slik at eg kan reise heim til Rauland ein tur. Grunnen til denne søknaden er at far min Halvor T. Lognvik, født 1866 i Rauland, vart skoten av Heimefronten under arrestasjonen av min bror Johans Lognvik. Bror min, Johans, var også so utsett for hard påkjenning at han vart sendt på sjukehus. Ingen, anten far eller bror min var medlem av NS.

Eg søkte to gonger um å koma heim i likferdi etter far under mitt opphald i arresten på Notodden. Eg fekk ikkje noko sikkert svar. Eg vonar no at herr politimesteren handsamer søknaden min velviljugst, slik at eg kan koma heim ein tur.

Det er no berre att kvende heime og eg må hjelpe mor og ordne ymse ting som er naud-

synte i denne saki.

Porsgrunn 16. 5. 1945.

Vyrdsamt Torgeir Lognvik.

Rapport til politimesteren i Telemark. Fra Porsgrunn politistasjon avgitt av SV. SUNDAL.

Vedrørende søknad fra fange nr. 103, Torgeir Lognvik om permisjon.

Lensmannen i Rauland meddeler på telefonhenvendelse at Torgeir Lognvik var lensmann i Rauland. Arrestert for landssvik. Hans bror skjøt to heimefrontfolk, som holdt lensmannen i forvaring for en tid siden.

Hans kone er hjemme og lensmannen finner ikke noen særlig grunn til at han skal slippes ut for å vareta sin gårdsdrift. Hans mor er alene og hans far som ble skutt da hans bror ble arrestert, skal visstnok begraves en av de første dager, muligens imorgen. SV. SUNDAL.

Lensmannen i Rauland ringer igjen og meddeler at Torgeir

Lognviks far skal begraves imorgen. — Hans søstre tar seg av moren, og det skulle derfor ikke være noen grunn til å la Lognvik reise oppover i den anledning. D. S.

*

Beslutning: Lognviks ansøknung om løslatelse innvilges ikke.

Fengslet er gitt beskjed.

Porsgrunn 18. 5. 1945.

(Underskrift uleselig). p.m.

MISVISENDE SKILDRING AV DRAMAET PÅ SYREBEKKESTØYLEN I SABOTØRBOK

Et kjernepunkt i Syrebekksaken, er at det er bare tre mann — sabotør Jon Landsverk, lensmann Torgeir Lognvik og bonde Johans Lognvik som vet hva som foregikk på Syrebekkestøylen den 11. mars 1945 i de ca. 30 sekunder kampen varte, da Johans Lognvik mot svær overmakt undsatte sin yngre bror som var illegalt bortført av ukjente, formummede sterkt vebnede menn for å likvideres. —

Da Jon Landsverk fikk sjokk under kampen og kastet seg ned på gulvet — var det vel så som så med iakttagelsesevnen. Om ikke retten hadde oppfattet Johans Lognviks klare nødvergerett, burde frifinnelse være bygget på en samvittighetsfull, upolitisk konstatering fra Lagmannsrettens side av at et fellende forhold ikke fantes bevist. Jon

(Forts. side 6.)

Bankrøveri og konkurrerende patrioter

«TELEMARK ARBEIDERBLAD» BERETTER OM DA HOLLA SPAREBANK BLE LETTET FOR 191.000 KRONER

Bankranet på Ulefoss i 1944

Et apropos til innflyttingen i den nye bankgården

Bankchef O. T. Halvorsen.

Når Holla Sparebank på Ulefoss åpnet karene og lensmannen at forsikringen som reddet banken var tegnet bare 4 måneder før ranet fant sted. Etter ranet ble karene avges fra fullt ut.

Slik beretter «Telemark Arbeiderblad» om plydringen av Holla Sparebank

Det store amerikanske ukeblads beretninger om de norske krigsforbryteres innsats i den folkerettsstridige krigføring de drev på Englands bud og for Englands regjering, har fremkalt en pussig flom av benektelser fra de mest implisertes side. En skulle jo tro at noen utskårne tunger fra eller til ikke spilte noen rolle for folk som koldblodig senker skip med kvinner og barn ombord og hvis vei ellers har fjernet seg så langt fra rettens og moralens. Men det vil de herrer heimfrontfolk altså ikke ha på seg.

Men for å befatte oss med noe hyggeligere, så forteller «Telemark Arbeiderblad» 27. mars i år meget fornøylig om de tilstander denne form for patriotisme skapte i det folkerettslig okkuperte Norge. For trass i sine «få likvidasjoner» klarte heimfronten likevel å terrorisere både befolkningen og sine egne slik at en opplevet den mest groteske underkastelse. Vi minner om Rottenikkens meritter, da han som «heimfrontmann» herjet med folk, stjal og ekserserte, og ingen turde mukke av frykt for å lide samme skjebne som de «få likviderte». Det «Telemark Arbeiderblad» beretter om er bankranet i Holla Sparebank i september 1944:

«Da overrumplet 4 bevæpnede karer, som ga seg ut for å representere Mil.-org. (mens det viste seg å være deres kommunistiske kolleger og medarbeidere) bankens personale midt på dagen. De truet dem med pistoler foran seg ned i kjelleren på Herredshuset, der bankfunksjonærene ble låst inn i venterommet til folkebadet, mens røverne tok med seg 191,000 kroner fra hvelvet.

Ransmennene stappet pengene i ryggsekkene sine og trasket til fots opp Posthusbakken. (Ingen turde naturligvis si noe når karene med de «få likvidasjoner» var ute og gikk). På Haugjordet traff de noen jenter de inviterte med på bærtur, men jentene betakkte seg. Karene begav seg videre sydover mot Tvaratjønn, var innom på Steinsrud og spurte etter et kart(!) og gikk videre ganske åpenlyst forbi Håtveitgårdene, Vibeto og Føn ned til Norsjø. Der stjal de en robåt og rodde over Norsjø og opp Sauarelva til Kullhuset. Så tok de beina fatt med sine full-lasta ryggsekker. Da de hvilte ved vegkanten ved Moen i Sauherad så de sikkerhetspolitiet fra Notodden passere i rasende fart på veg mot Ulefoss for å leite etter bankranerne.

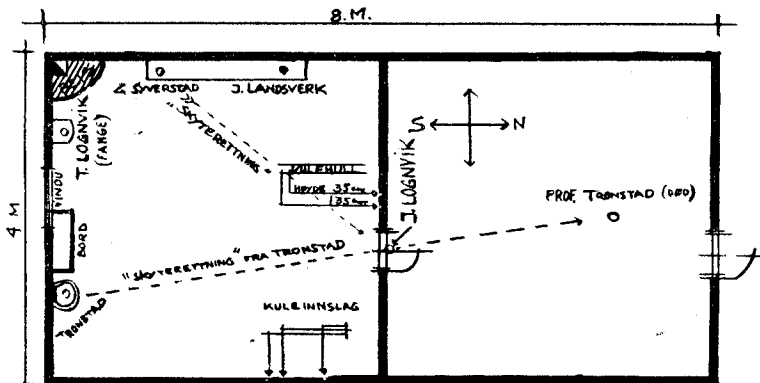
Ransmennene tok toget fra

(Forts. side 7)

Roosevelt und Churchill fielen uns in den Rücken

I Tyskland er det nå en sterk reaksjon mot uten reservasjoner å ienke landets skjebne til USA og England. DEUTSCHE WOCHENZEITUNG gir bl. a. utrykk for dette i denne tegningen som minner om Vestens forræderi siste gang Tyskland kjempet mot bolsjevismen

Situasjonskisse fra Syrebekkestøylen. Johans Lognvik kom inn gjennom det ytre rum. Skissen tegnet for FOLK OG LAND av H. R. Hagerup

Dramaet på Syrebekkestøylen —

(Forts. fra side 5)

Landsverks forklaringer er delvis i brødrenes favør og delvis endret, som man vil ha sett. —

Politibetjent Trygve Waller Karlsen har forklart at likene var iført hvite overtreksdrakter, da han etter ordre fotograferte dem i garasjen tilhørende Rauland Fjellstoge like etter kampen. Filmen ble fremkalt av fotograf Johnsrud på Notodden. Foruten å være politisk farvet, antas dommen delvis å bygge på den under kampen og under lagmannsretts-saken ikke tilstedeværende sabotør Einar Skinnarland's forklaring ved bevisopptak i Oslo. Dette vitneprov fra den før rettssaken i Rauland emigrerte Einar Skinnarland — endosseres påfallende sterkt i retten av daværende politimester Chr. Owe sakens efterforsker og konstruktør av en «teori» om det som må ha foregått på Syrebekkestøylen. Det var jo mildest talt pinlig at en enkel, 48-årig fjellbonde med en gammelmodig tønnerelvolver og fem patroner hadde kunnet hamle opp med tre toptrimmede og sværtbevepnede sabotører, som hadde fanget hans bror for å drepe ham. Dette måtte tåkelegges, samtidig som man søkte å fingere at selve offeret for den illegale bortførelse og hvis mord var planlagt — Lensmann Lognvik — hadde grepet avgjørende inn i kampen. —

Følgende ikke korrekte skildring gis i boken «Kompani Linge», annet bind side 209-10. Er alt i boken av samme løse gehalt vil det være søgelig:

— «Det ble nødvendig å fjerne lensmannen. Den 11. mars 1945 ble han kidnappet og ført til en seterbu i Raulandshiene. Planen var at han skulle forhøres og senere, dersom en fant det tilrådelig «interneres i fjellet for resten av krigen». Skulle det vise seg at han nektet å legge alle sine kort på bordet, ville han bli likvidert. Tronstad, Syverstad og Jon Landsverk var tilstede under forhøret. Skoddene var trukket for vinduene, så det var halvmørkt i rummet. Plutseig ble døren revet opp, og før noen fikk summet seg, ble flere skudd avfyrt av en ukjent mann i døråpningen. Gunnar Syverstad falt, truffet gjennom hodet. Leif Tronstad kastet seg mot mannen, men ble truffet av et skudd og falt. Lensmannen trev en karabin fra veggen og ga tredjemann et slag med geværkolben så han stupte. Da Jon Landsverk våknet var lensmannen og den ukjente karen forsvunnet. Tronstad lå død i det

ytterste rummet. Syverstad åndet ennu. Han (Jon Landsverk) sprang straks avsted for å varsle Einar Skinnarland. Da denne kom til stede var Syverstad ennu i live, men de var bare et spørsmål om minutter før døden inntrådte. (Det må være da Syverstad fikk det drepende kulehull i hodet. Johans hadde rammet lavt i venstre lunge. Ingen kan leve med et slikt skudd og et svært skudd midt i pannen må det antas. A. L.'s bmerkning).

«Senere viste det seg at det var lensmannens bror Johannes Lognvik, som hadde brutt seg inn og drept de to offiserene».

Såvidt Linge boken. — Som man vil ha sett av den tidligere fremstilling — er ikke alt riktig. Skoddene var ikke for vinduet. Det lyste fra støylen. Johans brøt seg ikke inn i støylen. Dens «dører» var ikke stengt. Derimot hadde sabotør professor Tronstad begått nesten utrolige feil. — Han hadde under okkupasjonen holdt en lensmann i funksjon kidnappet i ca. 12 timer, og hadde ikke satt vakt utenfor støylen. Man vil innbilde leserne at de tre sabotører under en slik situasjon ikke satt med våbnene fremme og var klar til kamp. — **Lensmann Lognvik slo ikke til Jon Landsverk, hverken under eller etter kampen.** — Dommen fingerer at han har hjulpet Johans mot Tronstad i selets ytre rum. Tiltrods for at Jon Landsverk prøvet at Torgeir først grep karabinen og sprang ut der da skytingen var slutt. —

TRONSTADS, SYVERSTADS OG JON LANDSVERKS OPTREDEN STRIDER MED HJEMMEFRONTENS DIREKTIVER!

Vi har tidligere sitert stor-sabotør Knut Haukelid, blant annet der hvor han påviser at kidnappingen av lensmann Lognvik og det som logisk fulgte herav — stoppet hele det illegale hjemmefrontarbeid i distriktet. Karene måtte sendes hjem og arbeidet legges ned.

Det viser seg også i dr. Sverre Kjelstadli's nittide faktasamling s. 317 og utover at Hjemmefrontens samlede ledelse i skrivelse av 15. november 1943 til statsminister Nygaardsvold presiserer at Hjemmefronten er mot attentatlinjen under okkupasjonen, og at man hevder at Milorg et Co. først skal settes inn under et alliert, militært angrep på det tyskbesatte Norge, som setter okkupasjonen ut av kraft.

Tronstads og Syverstads opptreden på det okkuperte område må derfor være bri-

tisk dirigert av oberst Wilson. Den er ikke i den norske befolknings interesse og i strid med Hjemmefrontens prinsipielle linje. Men britene var interessert i illegale handlinger som provoserte tyske repressalier, som kunne vekke befolkningens hat. — Konferer aulabranntifter Wilhelm Bruns prov i saken mot professor Adolf Hoel. Vi siterer fra Hjemmefrontens

Dr. Sverre Kjelstadli.

brev som viser at man på det hold hadde en viss forståelse for de folkerettslige betraktninger, som vi mener subsidiært inneholder rettesnoren for en riktig bedømmelse av Syrebekksaken, bortsett fra det nevnte prinsipielle fri-finnelsesgrunnlag, nødverge (manglende bevis):

— «Brevet ble innledet med et angrep på kommunistene og deres agitasjon for «aktiv krigføring» og deres tiltak i den retning, som for eksempel angrepet på det tyske troppetog ved Mjøndalen den 7. oktober 1943. «Når de lokker med øyeblikkelige oppgaver og blanke våpen, kan de friste over evne våpenføre, patriotiske menn, som Milorg byr disiplin og atter disiplin». — Hjemmefrontens ledelse var ikke enig i kommunistenes agitasjon og handlinger og ville redegjøre for sin linje».

«Den strategiske grunnlinjen som Det militære råd arbeider etter — i full forståelse med Forsvarets Overkommando er å skape en militær beredskap på hjemmefronten som våre militære myndigheter ute kan bruke som et ledd i operasjonsplanene for gjenerobringen. Vi har gått ut fra at det bare vil bli tale om å sette inn militærorganisasjonene under en alliert invasjon som tar direkte sikte på å befri landet, og at meget vektige hensyn taler mot å utnytte den hjemlige militære beredskapen før dette tidspunktet, men vi er klar over at våre ansvarlige militære myndigheter ute må avgjøre når, om og i hvilken utstrekning hjemmestyr-

Dødsdans i Prag

(Forts. fra s. 4)

døden er der allerede, den har alt vært der. Så mange glassaktige øyne — hvor var deres skytsengler, kjære Gud?

Atter et nedslag, den gang enda nærmere. En sittende død faller på ryggen, kjolene til de døde kvinner poser seg i luftdraget. Rett overfor ble en dør revet opp, døren bak ryggen på Michaela farer igjen med et brak.

Bak havet av blod står mannen hun har lett etter. Hun kan ikke komme bort til ham, mellom dem ligger de mange døde. Hun kan heller ikke advare ham, hun kan bare skrike og ellers intet.

«Men kjære fru Heldenstern, hva er det iverien, jeg skal straks være hos Dem? Et lite nervesjokk på grunn av etpar lusne fly? Vent, jeg skal straks være hos Dem. Jeg vil gå gjennom gangen — —»

«Nei! De må ikke gå videre!» skriker Michaela og hun vader alt bort til ham gjennom de røde damper. Benene skjelver under henne for hvert skritt, hun stønner og peser, hun vil helst lukke øynene, men hun tør ikke for da ville hun snuble over de døde. Aldri, aldri tar den slutt denne forferdelige veien.

Mannen rører seg ikke, han

kene skal settes inn, efter en avveining av vinning og tap. Derunder de sansynlige repressalier mot sivilbefolkningen. Et annet sted heter det: — «Vi har konsekvent motarbeidet en ukontrollert attentatlinje».

Det heter videre i brevet, Kjelstadli side 318:

«En aktiv krigføring med attentater ville medføre repressalier og trusler om enda flere repressalier. Hjemmefrontens ledelse trodde ikke det norske folk var så herdet at det ville kunne stå imot et slikt press».

Kjelstadli skriver: «Dette brevet fra Hjemmefrontens ledelse var meget viktig».

«Fra årsskiftet 1943/44 ga SHAEF, den øverste allierte krigsledelse, direktiver for de norske hjemmestyrker og påla dem å undgå uro. Hjemmestyrkene skulle bygge og vente».

Hele Tronstadaksjonen på Syrebekkestøylen må sees i lys av ovennevnte relativt fornuftige direktiver, som sabotørenes opptreden strider med. Hadde disse direktiver av 15/11 1943 foreligget på rettens bord i Lognviksaken, vilde det blitt klart hvem det var som optrådte skjønnsomt og konform med norsk lov og rett.

Det gjorde desverre ikke herrene Tronstad, Syverstad et Co. (Fortsettes)

ser på henne uten et ord der hun glir og hopper. Det er et både rørende og komisk syn.

«De må ikke gå — De må gå!» stammer Michaela. «Jeg hørte alt. Mannen, Emil heter han, vil arrestere Dem! Han telefonerte — jeg hørte alt!»

Martin spør ikke om noe. Han forstår straks. Spørre kan man gjøre etterpå. Nå må han handle. Han åpner døren — gangen er fremdeles mennesketom. De er altså fremdeles nede i luftbetskyttelseskjelleren. Påny hører man flyene torde. Han tar etpar skritt — og blir stående. Han kan ikke la piken bli igjen der. De vil sikkert få rede på hvem som har advart ham.

«Kom her!» hvisker han. «Så, kom nå hurtig! Og hold opp med å hyle, hva? Smil, for pokker! Kom her, gi meg hånden! Forhåpentlig er døren ikke stengt. Hvis det skulle bli skyting, så hold Dem i dekning bak meg. Og hvis jeg skulle krepere, så må De si at De forsøkte å stanse meg. Forsiktig, smil — vi er straks nede!»

Døren er åpen, men i gangen står en flokk tsjekkiske politifolk. To av dem forbinder hånden på en skrikende kvinne. «Hvorhen?» roper de alle langt borte.

«Jeg skal gå og bade», flirer Martin og holder begge hendene i lommene.

«Ingen må forlate huset!» «Ordre fra Emil. Jeg må til Wilsonjernbanestasjonen. SS har overfalt folkene våre der».

Politifolkene stikker hodene sammen, så løper en av dem til telefonen i pernerlosjen. Michaelas leber smerter av det krampaktige smilet. Det er bra at den sårede tsjekkerinne skriker så høyt, ellers ville de høre at hun stønnet.

«Jeg har ikke så god tid som dere, kjære brødre eller kamerater», sier mannen. «Dette er ikke en dansetime, men revolusjon — og da må det adlydes».

Lynsnart snur han seg, skyver Michaela bak seg og marsjerer så bakover med en revolver i hver hånd.

«Ikke rør dere, barn, se her, pappa vil vise dere hvor flink han er til å skyte!»

Glassruten i portnerlosjen splintres, telefonapparatet som står bak den har fått en treffer midt i tallskiven. Politifolkene ligger straks alle sammen flate på maven, alle skyter, man ser det, men man hører intet, flyene som kretser om museet overdøyer alt.

Martin griper Michaela ved hånden — løpe, løpe, det er ikke langt! Akkurat som igår aftes løper de påny sammen — var det virkelig igår aftes? Og akkurat som igår aftes står den lille grønne vognen der påny. Idag har den imidlertid ikke lenger politipresidiets tegn. Foran pranger et rødt kors, og under det står «Lékar» — «Lege».

«Nei, nei, foreløbig kjører vi ikke», svarer han på hennes

Pastorale erindringer

Forts. fra side 4

elle elite er delvis borte og delvis havnet i rabbinergangsteren Karl Marx's mørkekabinett på sin lange reise mot kveld, ja, alt annet enn mot dag.

Blant studenter som fulgte **Torp** var av senere kjente menn i Norge bare **Kristian** og **Harald Schjelderup** og **Jacob Worm-Müller**. De fleste var bondegutter som skulle lese til prest, ukjente med det miljø de trådte inn i og nok så forutsetningsløse, hvor det gjaldt å få noe videre igjen av de filologiske perler **Torp** strødde ut. **Harald Schjelderup** forsvant ut til venstre og har senere delvis dyrket marxismens falske guder, som livsskaperen **Wilhelm Reich** og den autoriserte lærer i hor og seksualvanvidd **Max Hodann** fra dr. Hirschfelds stall — inn-til professoren i filosofi har slått seg på telepati og kortkunster i det siste.

Og så var det gammeltestamentlig hebraisk. Her foreleste to fhv. teologer **Schenke** og **Knudtson**. De var begge fremragende sprogmenn, men de kunne ingen av dem blåse liv i de gamle døde ben. Hvor

stumme spørsmål da de sitter i bilen. «På de mennesketomme gater ville vi virke for påfallende, og alle ville merke seg vognen og gi min kjære venn Emil beskjed. Vi kan rolig vente litt og snakke litt sammen. Men hold opp å smile nå, smilet Deres gjør meg vanvittig. Hvorledes ville det være med et glass konjakk, for å skylle bort skrekken? Hva — ikke? De må drikke to glass, såvidt De vet. Skade at De ikke er en gutt. Dette er jo en riktig spennende røverlek, ikke sant? Jeg ville forresten gjerne vite hva slags fly det er som så vennlig har reddet livet mitt og som nå danser så pussig i luften. Det kan like godt være tyskere, som russere eller amerikanere. Er det ikke morsomt? En pause midt i revolusjonen. Forøvrig, hvor skal inspektør **Novák** bringe Dem hen?»

«Til min søster, jeg må jo bringe dokumentene.»

«Altså til politipresidiet. Da skal vi tilfeldigvis samme vei. Min venn Emil begav seg likeledes til politipresidiet og jeg vil gjerne ha en samtale med ham slik situasjonen ligger an.»

«De må ikke dra dit. Han har sagt at man foreløpig ikke skal forhøre Dem, han vil selv snakke med Dem etterpå.»

«Nå, da vil han sikkert bli glad når jeg oppfyller dette beskjedne ønsket hans. Der, kan De se at rottene alt kryper ut av hullene sine igjen, pausen synes å være forbi. *Fahren wir also gegen Engeland!*»

(Fortsettes)

lavt rangerer ikke det semitiske idiom hebraisk med sine ensformige tre konsonanter for hver ordstamme i sammenligning med det arkitektonisk fullendte i klassisk gresk? Etterhvert tynnedes det under de to «semitters» katetre. Jeg fikk hovedkarakter 1,5 i de to disipliner. Jeg fulgte også teologiske forelesninger, hørte bl.a. **Andreas Brandrud** i kirkehistorie. Hans oppnavn var Klosterlasse. Hans eneste vitenskapelige arbeid bar det navn. Og så hørte jeg **Anathon Aall** og **Løchen** i «filosofi». Dette siste var, som jeg tidligere hart berørt en sørgelig ørkenvandring. Det besto vesentlig i å dissekere og obdusere hjerne-kistens ukjente verdener. **Idehistorie** som skulde være emnet fikk vi høre null og niks om.

Intet under at den førnevnte intelligentsia — en såkalt elite — danset ned i Freud og psykoanalysens inferno på alle fire. — Det var den overneurotiske **Sigmund Freud** som ifølge **Eric Fromm** sa de herostratisk beryktede ord: Gudstroen er en illusjon, menneskets eneste mulighet for å frelse seg selv — er å våkne opp av de barnslige illusjoner og bruke sin egen kraft og styrke. —

Jo, vi har da sett **Freuds** falskmynteri i fullt flor i verden og her på berget, sett ham om hvem tindebestiger **Rubenson** laget følgende **FARMAND**-poesi: Der finnes ingen Gud og **Arnulf Øverland** er hans profet — det fines ingen Herre Gud i Himlen, men herrene **Hedenius** og **Øverland**,

som henholdsvis er jordens lys og salt, om alt som ikke er — vet de to alt —

Som allerede fortalt skrev jeg meg inn på Universitetet, da min far meget sterkt hadde advart meg mot **Hallesby** og gitt meg et slett inntrykk av denne sin tidligere medarbeider i sitt sosiale arbeide. Min far karakteriserte denne senere kanoniserte helgen, som mindre pålitelig, og dette skudsmål har vi alle etter 1940 fått stadfestet av **Hallesby** selv. Men det var nok ingen dans på roser å høre hjemme på Universitetet heller!

Jeg tenker da ikke på kirkestriden og kampen mellom Universitetets teologiske fakultet og Menighetsfakultetet om troskap mot den evangelisk-lutherske trosbekjennelse. Begge parter hadde her noen rett og megen urett sett under **evighetens** synsvinkel. Striden var harsk og barsk og preget av hedenisk germansk villskap og

Bankrøveri —

Forts. fra side 5

Nordagutu bortover mot Drammenskanten. Det meste av pengene ble gjemt i en kjeks-boks under en låve i Lier, 70.000 kroner ble transportert over til Sverige noe senere.

I mellomtiden var banksjefen **O. T. Halvorsen** våknet til ettertanke og dåd. Det viste seg nemlig at han selv «var en av de ledende Mil-org-menn i distriktet» og selv om han i den første be-fippelse lovet de formodede kolleger å holde seg i ro en time, seg mistanken så sterkt på at han svek sitt løfte 15 minutter etter at bankrøverne hadde stukket av. Han befridde da sine innelåste funksjonærer. Og så gjorde banksjefen noe som mangen **NS**-mann er blitt straffet hårdt for under «retts»opp-gjøret: Han ringte politimesteren i Skien og angav simpelthen de bankrøvende medpatrioter. All leting var imidlertid forgjeves, for

«først et par måneder etter frigjøringa ble synderne knepet. Det var banksjefen selv som besørget det sammen med en annen Mil-org-kar fra Holla, daværende lensmann **Halvor Toreskaas** jun. De var på veg til Skien i bil. Ved Unions kontorbygning på Bruene passerte de en kar som **O. T. Halvorsen** straks gjenkjente som en av ransmennene. De fikk stoppet ham og lensmannen ba ham følge med til politiet. På politistasjonen avga han full tilståelse og oppgav sine medskyldige.

De var alle kjente kommunister i distriktet som tilhørte **Arne Sundes** utbrytergruppe innen Mil-org.(!) den såkalte **Osvald**-gruppen. Pengene var

middelalderens kjetterbål i inkvisisjonens fantastiske regi — hvis man forstår meg rett..... Sykdommens navn er **FUROR THEOLOGICUS**, om hvilken en kirkehistoriker sa: «Se det er hemmeligheten ved dette ville hat, et så hårdnakket og sinnssvakt hat — en bevisstløs tilstand av hallusinasjon, som bare Guds menn kjenner».

Vi unge teologer var bare ved inngangen til **Hades**. Foreløpig dyrket ialfall jeg den akademiske frihet, til å lese eller ikke lese, skrive eller ikke skrive, men jeg visste med usvikelig selvbevissthet at det var ugjenkallelig slutt med skoletvangen og gymnasiets barnehaven.

I tiden før den første verdenskrigs forsøk på å slå Tyskland ned én gang for alle, hersket den såkalte **KULTUROPTIMISME** og forøvrig hele hurven av -ismer som har herjet verden siden siste halvdel av det 19. århundre etter nasjonalroman-

Sannheten om —

(Forts. fra side 2)

det også komme til det kjente intermesso mellom **Dimitroff** og **Göring**.

*

TYSKLAND OG JØDENE

Det vil som sagt føre for langt å komme inn på selv det mest interessante i denne bok, som gir et så helt annet bilde av tysk rettspleie enn de siste tiders hetsfilmer, men det kan ha sin betydning å nevne at **Grimm** klart påviser den bolsjevikiske innflytelse på den såkalte rettspleie etter krigen, noe som jo også er åpenbart når det gjelder den spesielle norske gren av den.

Det som fortelles om det

imidlertid borte og **Holla Sparbank** måtte føre rettssak mot det forsikringsselskapet de hadde gardert seg mot tyveri og ran hos. Høyesterett dømte forsikringsselskapet til å erstatte de stjålne pengene —

Bladet forteller ikke hvorledes det gikk med karene fra «utbrytergruppen innen Mil-org.», men det ble selv sagt ikke foretatt noe mot disse kommunistiske patrioter på avveier heller. For dem ble det intet «retts»opp-gjør. For når alt kommer til alt så hadde naturligvis **Osvald** like god rett som **Hauge** og **Gjelsvik** og andre til å ta seg selv tilrette, til å likvidere og plyndre banker og alt det andre som man idag forsøker å innbilde ungdommen er god latin under «krig». Sannheten er jo den at det var god latin engang — men det var i **Djengis Khans** tid.

tikkens fall. Nu het det: **Mennesket i sentrum! Religion er opium for folket.** Glemte var **I. P. Jacobsens** skjønne poem:

I rummet det vældige vugges vor jord som på havet et blad. Og jeg er et støvgrand der glimter

Gud vet i lyset av hvad? Og dog er det hele solsystem der vugges i ætherens bad en krusning i mine tankers hav kun lille og kruset av hvad?

Her var kosmisk bevissthet og hellig undring forenet. En senere poet — **Herman Wildevoy** — har hatt en følelse av samme hjelpeløshet: Han synes jorden lenser unna på et stormende hav — uten kart, kompass og ror og med nasjonene ombord. Men at **Ragnarok** skulde komme så bråttom — det vilde selv den værste pessimist ha forsvarget — selvom den gale og geniale **Friedrich Nietzsche** så

forhør **Grimm** ble underkastet i **Nürnberg** av den jødiske anklager **K** er ellers ganske opplysende når det gjelder visse bakgrunnsforhold. **Grimm** ble spurt hvorledes han, som i forskjellige jødesaker hadde «gått så anstendig inn for retten», kunne ta på seg prosessføringen for **Det tredje rike** i en injurieprosess mot jødene i **Kairo**. Er det ikke en motsetning her?

Jeg: Nei. Jeg skiller mellom den indre og den ytre side av jødeproblemet. Innad var jeg for en rettferdig og fair behandling av jødene. Jeg gikk inn for alle jødiske sakførere og var i 1933 sakfører for synagogemenigheten mot **Hitlerjugend** i **Essen**, fordi jeg ikke ville at **Hitlerjugend** urettmessig skulle bemektige seg det israelske ungdomshjem. Jeg reiste til Berlin og overrakte justisministeren et memorandum for anstendig ordning av jødespørsmålet. Man kan imidlertid ikke benekte at det har vært en tysk-jødisk krig, ikke i folkerettslig forstand, for det fantes ingen jødestat, men det fantes dog en jødisk makt, med hvilken der rådet en de facto-krigstilstand.

Han: Når mener De at den tysk-jødiske krig begynte?

Jeg: Etter min oppfatning våren 1933.

Han: Jeg mener allerede i 1923 (!).

Jeg: Det er en skjønnsak. Men De må jo forstå at i denne utenrikspolitiske tysk-jødiske krig stod jeg på mitt lands side.

Han: Nåja, vi blir likevel aldri enige. Men nå er vi ved makten!

SIEGFRIED

*

— Boken, som har en ganske spesiell interesse for jurister og folk ellers som interesserer seg for retts-spørsmål, kan bestilles gjennom **FOLK OG LANDS BOKTJENESTE**. Den koster innbundet kr. 32,—.

Europas fremtid hinsides godt og ondt i **anarko-nihilismens regi**. Han profeterte at det 20. århundre vilde avgjøre de europeiske jøders skjebne — at det vilde komme kriger som jorden ikke hadde sett make til. Alt dette fordi **Gudstanken** — idéen — var død og begravet.

Dostojevskij hadde rett da han erklærte i 80-årene: Fra Tyskland vil engang det for-løsende ord komme Man hørte ikke på **Nietzsche** — så kom **V. 2** istedet —

HANS EGEDE NISSEN.

Averter i «Folk og Land»

Enten - eller -

(Forts. fra s. 1)

peiske land slutter seg til».

«Også i våre økonomiske og politiske forbindelser innen Atlanterhavssamfundet vil handelspolitikken få avgjørende betydning».

I Afrika vil mere enn tredjeparten av pengene bli brukt på slik måte». (Undervisning), (Aftenposten 7. april 1962).

Kjø: «Den økonomiske utfordring Sovjet-Unionen har stillet Vest-Europa overfor, krever samarbeid og nødvendigheten av en langt større innsats for å hjelpe utviklingslandene —» (Aftenposten, 26. - 4 1962).

Av disse sitater fra USA's utenriksminister og fra Høyres tidligere fører skulle det fremgå klart at det er ikke et forenet Europa, men et Atlanterhavs-samfund som er målet.

At det vil bli særlig hyggelig å være med i dette samfundet tror jeg ikke. Samfundet skal bestå av Nord- og Syd-Amerika, Afrika og Rest-Europa. Innenfor dette samfundet er det minst 300 millioner fargede, som ifølge FN har rett til den samme høye levestandard som de hvite. De har rett til å gifte seg med hvite, og de har rett til å formere seg så meget de ønsker. Og det er ikke lite. Atlanterhavssamfundet vil få raseproblemer som det ikke makter å løse.

Innenfor samfundet har vi også minst 4 store religioner, jødedommen, muhamedanismen og to slags kristendom.

Det er FN's idealer som skal binde alt dette sammen. Amerikas utenriksminister Rusk sier: «FN står som et symbol på og som den viktigste del i den verden som USA søker å bygge opp. Pakten gir uttrykk for våre høyeste idealer».

Men FN's idealer er kommunistiske. Hadde de ikke vært det, så hadde aldri Stalin godtatt pakten.

FN og kommunismen har samme mål: «Lønn etter behov, uten hensyn til rase og innsats».

Det kapitalistiske Amerika anerkjenner de kommunistiske idealer som sine.

Men et hus som er splidaktig med seg selv kan ikke bestå.

Ovenpå alle disse problemer har Atlanterhavssamfundet flere helt uløselige nasjonale problemer. Jeg tenker blant annet på Tyskland.

For en tid siden hadde jeg anledning til å snakke med en ung tysker som nettopp hadde avtjent sin verneplikt. Jeg spurte ham om det overhode var noe som den tyske ungdom var enig om. Han svarte: «Wiedervereinigung».

Det er det eneste tyske ungdom er enig om.

Det har jeg hørt fra mange hold.

Men hvordan skal Atlanterhavssamfundet løse det spørsmålet?

Dele Tyskland de jure, svarer mange. Ja, men hva så etterpå? Da kan den tyske ungdom komme til å gå inn for Wiedervereinigung for enhver pris. Den kan smi hakekorset om til sigd og hammer.

«Vereinigung» var Hitlers verk. «Wiedervereinigung», er den tyske ungdoms mål. Dette ordet kan bli torpedoen under Kjø's og Rusk's Atlanterhavs-ark.

Blir det Wiedervereinigung, så blir det intet Atlanterhavssamfund, og blir det et Atlanterhavssamfund, så blir det ingen Wiedervereinigung.

Det var ingen tilfeldighet at Tyskland og Korea ble delt. Det var vel gjennomtenkt, og er en uforanderlig amerikansk politikk.

I 1951 hadde amerikanerne gjenerobret praktisk talt hele Korea, men de delte allikevel landet på nytt i 1953, og overlot Nord-Korea til kommunismen.

Russland anerkjente et samlet Tyskland ved sin ikke-angrepspakt i 1939.

Vestmaktene gjorde det ikke, — ved å garantere Polen. Og i 1945 utleverte de allierte, Europas kjerneland Preussen til kommunismen uten at det var militært nødvendig. I 1945 var ikke amerikanerne redde for russerne. Da delte de med fullt overlegg både Korea og Tyskland de facto. I dag står de foran valget å dele Tyskland de jure eller å ta en ny Koreakrig i Tyskland.

Hadde kineserne vunnet, så hadde vi fått et samlet kommunistisk Korea. Men amerikanerne vant, og da delte de Korea på nytt.

Får vi en krig med konvensjonelle våpen i Tyskland og russerne vinner, får vi et samlet kommunistisk Tyskland. Skulle amerikanerne vinne, deler de Tyskland på nytt.

Det er fastlagt amerikansk politikk, og det er derfor Fellesmarkedet ikke er begynnelsen til et samlet Europa. I dag snakker amerikanerne om en ny «terskel» for konvensjonelle våpen. Det er vel den nye demarkasjonslinje.

Men den tyske ungdom glemmer ikke Hitlers verk — Vereinigung —, selv om den muligens glemmer Hitler.

Og Berlin er brannrøret som tenner torpedoen.

Det norske Storting burde ha tenkt på det norske folks skjebne den dag Berlinproblemet blir løst.

DR. GOLDSTEIN DØD.

(PNJ) 17. april døde Grossrabbiner dr. Isaak Goldstein plutselig i Berlin. Han ble bisatt på den jødiske kirkegård allerede den følgende dag. Dr. Goldstein ble kjent i vide kretser i Tyskland da han i januar 1960 i et intervju med DEUTSCHE SOLDATENZEITUNG tok til orde for en varig forsoning mellom det tyske og det jødiske folk. Skjønt dr. Goldstein ble understøttet av mange jødiske og kristne personligheter både i og utenfor Tyskland, tok Centralrat der Juden in Deutschland skarpt stilling mot ham og innledet flere prosesser mot ham. Under disse stridigheter ble rabbineren overfalt og slått ned på åpen gate i Berlin. I prosessene mot Zentralrat ble han stadig seirherre. FOLK OG LAND omtalte i sin tid intervjuet med dr. Goldstein og det etterfølgende jødiske overfall på rabbineren.

* * *

MARSKALK ROMMEL

I Mars Matruk på den egyptiske middelhavskyst er opprettet et militærmuseum, hvor marskalk Rommels uskadede bunker er ommalret til dette formål. Et monument over Rommel er allerede reist ved inngangen til den italienske krigskirkegård ved El Alamein.

* * *

TYSKERE I AMERIKA.

Nesten 1,3 millioner amerikanere snakker tysk går det frem av folketellingen for 1960. Tysk er dermed det mest utbredte sprog i USA etter engelsk. På den annen side får en vel si at tyskerne

Og løses må det jo, om ikke før så den dagen vi får en «folkevalgt» negerpresident i Atlanterhavssamfundet. Det blir ikke så lenge til, — omtrent 10 år, sa Robert Kennedy. Men løsningen kommer sikkert lenge før.

Stortinget burde ikke hodeløst ha utlevert Norge til den internasjonale kapitalen for godtbeholdning.

Norges forsvar blir ikke styrket ved at Norge går inn i det potensielle Atlanterhavssamfund. Den norske ungdom vil nok dø for Norge, men å dø for Fellesmarkedet eller den internasjonale kapital eller for negrenes likestilling eller for jødernes nye messias FN —, og en «fri verdens» negerpresident —, det er utenkelig.

Atlanterhavs - samfundet

i motsetning til andre folkegrupper gjør lite av seg når en tenker på den evige og uopphørlige tyskerhets som drives overalt i statene.

* * *

MOTREFORMASJON

Overskriften er hentet fra DEUTSCHE WOCHENZEITUNG, som skriver: «I „sekser-Europa” står ifølge en artikkel av professor Hans Reif i tidsskriftet «Liberal», som står FDP nær, 133 millioner katolikker overfor bare 25 millioner protestanter».

* * *

NOE TIL «MOTSTAND».

I Italia er det bare i februar måned i år i filmateljere dreiet 27 filmer om «motstandsbevegelsen» mot tyskerne. Det burde vel klare seg lenge selv i det meget nydemokratiske Italia.

* * *

FOLKEAVSTEMNINGEN I FRANKRIKE.

(PNJ) Resultatet av den franske folkeavstemning om de Gaulles Algeriepolitikk er litt anderledes enn den vestlige presse har fremstillet. En million franskmenn i Algerie fikk overhodet ikke lov til å stemme, 1,1 million stemmer ble erklært ugyldige, 1,8 millioner stemte «nei» og 6,6 millioner stemte ikke. En regner at 5 millioner «ja»stemmer er fra kommunister, som på ingen måte stemte for de Gaulle. Det blir da tilbake 12,5 millioner «ja»stemmer, men her må man ta i betraktning bekvemmelighetsfaktorene, åndelig dovenskap, trang til sikkerhet og hodeløs fredslengsel. Ihvertfall kan en regne med at bare en meget liten del av disse 12,5 millioner er rede til å satse hodet for de Gaulle-regimet. På den annen side har 1,8 millioner tatt en av-

vil dø, fordi kirken har gått over til raseblanderne, og de hvite har ingen ideologi som beskytter dem mot det voksende svarte folkehav.

Stortingets standpunkt burde vært å holde oss utenfor Fellesmarkedet og utenfor Atlanterhavssamfundet inntil det er avgjort om Tyskland skal samles fra øst eller deles på ny fra vest.

O. K.

Bergs Assuransesbyrå

ALT I FORSIKRING

Arbiens gt. 1 — Tlf. 44 49 94

gjørelse som krever selvstendig tenkning, mot og offervillighet. De er rede til å ta kampen med alle dens konsekvenser. Det er et mektig potensial som OAS sikkerlig i fremtiden vil kunne øse av. Skulle det komme til et virkelig oppgjør, vil også mange som frykter for at det kan føre til en kommunistisk maktovertagelse slutte seg til dem.

KEISER WILHELM VILLE IKKE TIL ENGLAND

Det er nå blitt kjent gjennom siste bind av den offentlige beretning om britisk utenrikspolitikk i annen verdenskrig at Winston Churchill i mai 1940 ville gi den tidligere tyske keiser Wilhelm II asyl i Storbritannia. Kong Georg VI var enig i dette. Med tilslutning av den daværende utenriksminister Lord Halifax foranlediget Churchill den britiske sendemann i Haag til et besøk hos keiseren, hvor sendemannen meddelte ham den britiske regjeringens beredskap til å gi ham asyl. Wilhelm II avsto imidlertid Englands innbydelse vennlig, men bestemt.

Arkitekt

HUSTAD

Bærumsv. 5, Ø. Ullern
Telefon 55 61 29 - Oslo

TANNLEGE MAAMOEN

Hansteensgt. 2
Tlf. 44 43 33

ANNELISE PAROW

TANNINNSETNING

Trondheim

Gisle Johnsonsgt. 5 - v. Lademoen kirke - Voldsmilde

Tannlege

MARTIN KJELDAAS

Hansteensgt. 2
Tlf. 44 75 54

FOLK OG LAND

Kierschowsgt. 6, Oslo
Telefon 37 76 96
Boks 3214

Abonnementspriser:

Kr. 30,- pr. år, kr. 15,- pr. halvår i Skandinavia. Utlandet forøvrig: kr. 35,- pr. år, kr. 17,50 pr. halvår. I høytrykt omslag kr. 40,- pr. år, kr. 20,- pr. halvår

Løssalg 75 øre

Annonsepris:

32 øre pr. millimeter
over en spalte.

Bruk postgiro nr. 16450.

Utgeber A/L Folk og Land